

Γκρινιόν: «Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΓΚΡΕΪ»

Θέατρο Ρέξ.—Θίασος Μαρίας Κοτοπούλη

ΤΟΥ κ. ΣΩΚΡΑΤΗ ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

«Ο επιθεωρητής Γκρέυ» που ανέβασε την περασμένη εβδομάδα στο θέατρό της η Μαρία Κοτοπούλη, είναι ένα αστυνομικό έργο όχι από τα καλύτερα του είδους. Η μόνη του και μεγάλη του άρετή είναι ένας καλοπλεγμένος μύθος με μαστοριά αναπτυγμένος, έτσι που το ενδιαφέρον του θεατή ανανεώνεται κάθε λίγο γάρη και στις ξυπνες και πολύ διακριτικές παραπλανήσεις που κάνει ο συγγραφέας και κρατιέται ζωηρό ως το τέλος. Ωστόσο, καμιά άλλη ικανοποίηση δεν αφήνει, επειδή, χωρίς καμιά έσωτερική κορύφωση και χωρίς συνθετικό πλούτο απλώνεται μονότονα και μονόχορδα σε τρεις ολόκληρες πράξεις. Και τελειώνοντας το έργο και μαθαίνοντας ο θεατής ποιός έσκότωσε και ποιός έκλεψε, αναρρωτιέται στο τέλος: Κι' έπειτα; Τι άλλο μένει; Δέ μένει απολύτως τίποτα. Γιατί ο συγγραφέας δούλεψε, ως την τελευταία λεπτομέρεια το μύθο και άρκέστηκε σ' αυτό. Στην υπηρέσια του μύθου έθεσε όλα

τα πρόσωπα του έργου, χωρίς να προσέξει στο ζωντανό στήσιμό τους, χωρίς να τα πλουτίσει μ' ένα ζωντανότερο έσωτερικό κόσμο, χωρίς να τους εξασφαλίσει μίαν άτομική προσωπικότητα του καθ' ενός, χωρίς να μάς αποκαλύψει την έσωτερική τους άγωνία. Και πρόσωπα, σχεδόν όλα, όμοια μεταξύ τους και με την ίδια άπάνω-κάτω σχέση προς το θύμα. "Εχω υπ' όψη μου άλλα αστυνομικά κομμάτια, όπως το «Προανάκριση», που ανέβασε πριν από χρόνια στη Βιέννη το θέατρο του Ράινχαρτ, όπου ο νέος βιεννέζος συγγραφέας του, μπλέκοντας όμορφα ένα πλούσιο μύθο γύρω από ένα έγκλημα, έχει τη δύναμη και την τέχνη να μάς δείξει έναν κόσμο ολόκληρο με τις άγωνίες του και τα πάθη του, και να μάς παρουσιάσει όλο ζώντανα ένα κομμάτι της ζωής.

"Αψυχοι, όπως, στην ουσία, είναι οι ήρωες του έργου, δέν έδιναν πολλά στοιχεία στους ήθοποιους για μιά τεχνική και

πλαστικότερη έρμηνεία. Ούτε κι' αυτός ο ίδιος ο ρόλος του επιθεωρητή Γκρέυ, που τον έστησε όσο γινότανε καλύτερα ο Παπάς. Μαζί με τον Παπά, ο Γιαννίδης διασκέδασε τον κόσμο σ' ένα ρόλο ψευδοσπουδαίου αστυνομικού και κοντά τους τους άλλους ρόλους κράτησαν ύφαια ο κ. Μυράτ, πρώτα-πρώτα, του γραμματέα που έκλεψε και οί κ. κ. Ζερβός, Αύδης και Γιαννόπουλος. Οί κυρίες, υποχρεωμένες κι' αυτές να έρμηνεύουνε ρόλους άψυ-

χούς παρά τον έαυτό της η κ. Μυράτ με τα λόγια του κειμένου, για έπιτήδευση στη φωνή και στο παίξιμό της γενικά η κ. Λώρη. Χαρακτηριστική, όσα μπορούσε να είναι, νομίζω ήταν η δις Κοκόλα κι' εμφάνιση χαριτωμένη στο ρόλο μιάς καμαριέρας ή δις Βολωνάκη.

Τό γενικό ανέβασμα του έργου ήταν απλώς πολύ έπιμελημένο.

ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ